

LBRIS

We know
books

JULIA QUINN

BRIDGERTON

ÎN DRUM SPRE ALTAR

POVESTEA LUI GREGORY

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Prolog

Londra, nu foarte departe de St. George, Hanover Square

Vara 1827

Își simțea plămâni în flăcări.

Gregory Bridgerton alerga. Pe străzile Londrei, fără a lua în seamă privirile curioase ale privitorilor, alerga.

Mișcările îi erau imprimare de un ritm straniu și puternic... unu, doi, trei, patru, unu, doi, trei, patru... care îl făcea să accelereze, îndemnându-l să înainteze chiar dacă mintea îi rămânea concentrată asupra unui singur lucru.

Biserica.

Trebuia să ajungă la biserică.

Trebuia să oprească nunta.

De cât timp alerga? Un minut? Cinci? Nu avea de unde să știe, nu se putea concentra pe nimic altceva în afară de destinația lui.

Biserica. Trebuia să ajungă la biserică.

Începuse la 11.00. Chestia asta. Ceremonia. Lucrul acesta care nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Dar ea o făcuse oricum. Iar el trebuia să o oprească. Trebuia să o oprească pe ea. Nu știa cum și cu siguranță nu știa de ce, dar ea o făcea și era greșit.

Trebuia să știe că era greșit.

Ea era a lui. Locul lor era împreună. Știa asta. La naiba cu toate, ea știa asta.

Cât dura o ceremonie de nuntă? Cinci minute? Zece? Douăzeci? Nu acordase niciodată atenție detaliului, cu siguranță nu se gândise niciodată să-și verifice ceasul la început și la sfârșit.

Nu se gândise niciodată că va avea nevoie de asemenea informații. Nu se gândise niciodată că va conta atât de mult.

De cât timp alerga? De două minute? De zece?

Coti brusc după un colț și ajunsese pe Regent Street, mormăind ceva care trebuia să însemne un „Scuzați-mă“, în timp ce se izbi de un domn cu haine respectabile și îi doborî valiza la pământ.

În mod normal, Gregory s-ar fi oprit ca să-l ajute pe domn, s-ar fi aplecat să ridice valiza, dar nu astăzi, nu în această dimineață.

Nu acum.

Biserica. Trebuia să ajungă la biserică. Nu se putea gândi la nimic altceva. Nu trebuia. El trebuia...

La naiba! Se oprise brusc când o trăsură îi tăie calea. Odihnindu-și mâinile pe coapse – nu pentru că voia, ci mai degrabă pentru că trupul lui disperat i-o cerea – trase adânc și lacom aer în piept, încercând să liniștească presiunea care urla în pieptul lui, senzația cumplită de arsură, lacrimile prelingându-se în timp ce...

Trăsura trecu și el o luă din nou din loc. Era deja aproape. Va reuși. Nu se putea să fi trecut mai mult de cinci minute de când plecaseră de acasă. Poate șase. Se simțeau ca treizeci, dar nu puteau să fie mai mult de șapte.

La gândul acela fu nevoit să se oprească. Era greșit. Trebuia să oprească ceremonia. O va opri.

Putea să vadă biserică. În depărtare, clopotnița cenușie se înălța spre văzduhul de un albastru strălucitor. Cineva agățase flori de felinare. Nu-și dădea seama ce flori erau... galbene și albe, mai ales galbene. Se revărsau într-o nepăsare nesăbuită, explodând alene din coșulețele lor. Aveau un aer de sărbătoare, de veselie chiar, și totul era atât de greșit. Nu era o zi veselă. Nu era un eveniment de celebrat.

Iar el îl va opri.

Încetini într-atât cât să urce în fugă treptele fără să aterizeze direct în nas și apoi deschise ușa cu o smucitură zdravănă, largă, mai mult, tot mai mult, abia mai auzind zgomotul pe care aceasta îl scoase când se lovi de peretele exterior. Poate ar fi trebuit să se oprească și să-și tragă suflul. Poate ar fi trebuit să intre în liniște, oferindu-și un moment ca să analizeze situația, să-și dea seama în ce moment al ceremoniei ajunsese.

Biserica se cufundă într-o tăcere mormântală. Preotul se oprise din predica lui și fiecare coloană vertebrală din fiecare strană se întoarse până ce ajunsese cu fața îndreptată spre partea din spate a clădirii.

Spre el.

– Nu, spuse Gregory cu răsuflarea tăiată, dar respira cu atâta greutate încât abia dacă își auzi propriul cuvânt. Nu, spuse el, mai tare de astă dată, apucând strâns marginea stranelor în timp ce se clătina înainte. Nu o face.

Ea nu spuse nimic, dar el o văzu. O văzu, cu gura întredeschisă sub efectul uluirii. El îi văzu buchetul alunecând din mâini și știu... pentru numele lui Dumnezeu, știu că ei i se tăiase răsuflarea.

Era atât de frumoasă. Părul ei auriu părea să capteze lumina și scânteia cu o strălucire care îl umplea de putere. El se îndreptă de spate, continuând să răsufle cu greu, dar putea să meargă fără ajutor acum și dădu drumul stranei de care se ținuse.

– Nu o face, spuse el din nou, îndreptându-se spre ea cu grația misterioasă a unui bărbat care știe ce își dorește.

Cine știe ce trebuie să fie.

Totuși, ea nu vorbea. Nimeni nu vorbea. Era un lucru ciudat. Trei sute dintre cei mai importanți oameni din Londra, reuniți într-o singură clădire, și nimeni nu mai era în stare să scoată vreun cuvânt. Nimeni nu-și putea lua ochii de la el în timp ce el înainta spre altar.

– Te iubesc, spuse el, atunci și acolo, chiar în fața tuturor.

Cui îi păsa? Nu avea de gând să-și păstreze sentimentele secrete. Nu o va lăsa să se mărite cu altcineva fără a se asigura că toată lumea știa că inima lui îi aparținea ei.

- Te iubesc, spuse el din nou, și cu coada ochiului, își zări mama și sora, așezate formal într-o strană și uluite de ceea ce vedeau.

El continuă să înainteze. Spre altar, fiecare pas fiind mai încrezător, mai sigur.

- Nu o face, spuse el, ieșind de pe culoar și înaintând spre altar. Nu te mărita cu el.

- Gregory, șopti ea. De ce faci asta?

- Te iubesc, spuse el, pentru că era singurul lucru pe care trebuia să-l spună.

Era singurul lucru care conta.

Ochii ei scânteiară, și el își dădu seama că i se tăie răsuflarea. Ea ridică privirea spre bărbatul cu care încerca să se mărite. Acesta își arcui sprâncenele în timp ce ridică discret un singur umăr, de parcă ar fi spus: „Tu alegi“.

Gregory se așeză într-un genunchi.

- Mărită-te cu *mine*, spuse el și își puse toată inima în cuvintele pe care le rosti. Mărită-te cu mine.

El încetă să mai respire. Toată biserica încetă să mai respire.

Ea îi întâlni privirea. Ochii ei erau uriași, limpezi și cu tot ce crezuse el vreodată că era bun, blând și adevărat.

- Mărită-te cu mine, șopti el, pentru ultima oară.

Buzele ei tremurau, dar vocea îi răsună clar când spuse...

Capitolul 1

În care eroul nostru se îndrăgostește.

Cu două luni înainte

Spre deosebire de majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea, Gregory Bridgerton credea în dragostea adevărată.

Ar fi trebuit să fie un nebun ca să nu creadă.

Dacă se gândea la următorii:

Fratele lui cel mare, Anthony.

Sora lui cea mai mare, Daphne.

Ceilalți frați, Benedict și Colin, ca să nu mai vorbim de surorile lui, Eloise, Francesca și (exasperant, dar adevărat) Hyacinth, care toți... absolut *toți*... erau îndrăgostiți nebunește de soții și soțiile lor.

Pentru majoritatea bărbaților, o asemenea stare de fapt nu ar fi inspirat altceva decât greață, dar pentru Gregory, care se născuse cu o fire neobișnuit de veselă, chiar dacă din când în când (după spusele surorii lui mai mici) săcăitoare, însemna pur și simplu că nu avea de ales decât să creadă în evidență:

Dragostea exista.

Nu era vreo născocire iscusită a imaginației, menită să îi ajute pe poeți să nu moară de foame. Poate că nu era ceva care să se vadă cu ochiul liber, să poată fi mirosit sau atins, dar exista și era doar o chestiune de timp până va găsi și el femeia visurilor lui și se va așeza

la casa lui ca să fie fertil, să facă urmași și să dezvolte pasiuni neobișnuite, precum hârtia creponată și colecționatul de răzători de nucșoară.

Deși, dacă era să pună punctul pe i, ceea ce părea indicat pentru un concept atât de abstract, visurile lui nu includeau o femeie anume. Ei bine, nu o femeie cu trăsături clare și ușor de recunoscut. Nu știa nimic despre această femeie, cea care se presupunea că trebuia să-i transforme viața cu totul, să-l facă un fericit stâlp al plictiselii și respectabilității. Nu știa dacă va fi scundă sau înaltă, brunetă sau blondă. Îi plăcea să creadă că va fi inteligentă și cu un simț dezvoltat al umorului, dar dincolo de toate acestea, de unde să știe altceva? Poate va fi timidă sau directă. Poate îi plăcea să cânte. Sau poate nu. Poate că era pasionată de călătorii, cu un ten rumen, dat de timpul petrecut în aer liber.

Habar nu avea. Când venea vorba de această femeie, această femeie imposibilă, minunată și inexistentă în clipa de față, tot ce știa realmente era că atunci când o va găsi...

Va ști.

Nu știa cum va ști; știa doar că va ști. Ceva atât de important, de cutremurător și în măsură să te schimbe fundamental... ei bine, serios, nu avea cum să se ivească pe nesimțite. Se va dezlănțui cu putere și convingere, îl va năuci la propriu. Singura întrebare era când.

Și între timp, nu vedea nici un motiv să nu se simtă bine în timp ce aștepta cu nerăbdare să i se întâmple și lui. La urma urmei, nu era nevoie să te porți ca un călugăr cât așteptai să-ți întâlnești marea dragoste.

Din câte se părea, Gregory era un londonez foarte tipic, cu o alocație rezonabilă – chiar dacă nicidecum extravagantă – o mulțime de prieteni și cu suficientă minte pentru a ști când să se ridice de la masa de joc. Pe piața matrimonială, era considerat o partidă foarte decentă, chiar dacă nu se plasa neapărat în fruntea clasamentului (al patrulea fiu nu se bucura niciodată de vreo mare atenție), și se apela mereu la el atunci când doamnele din lumea bună aveau nevoie

de un domn eligibil ca să ajungă la numere egale de femei și de bărbați pe la petreceri.

Ceea ce făcea ca alocația anterior menționată să crească ceva mai mult... întotdeauna un avantaj.

Poate ar fi trebuit să aibă ceva mai multe țeluri în viață. Un fel de direcție sau chiar doar o misiune importantă de îndeplinit. Dar putea să mai aștepte, nu-i așa? Cât de curând, era convins, apele se vor liniști. Va ști exact ce voia să facă și cu cine voia să o facă și, între timp, el...

Nu se va simți bine. Cel puțin, nu chiar în *acest* moment.

Se impunea o explicație:

În prezent, Gregory stătea într-un fotoliu de piele, foarte comod, nu că ar mai fi contat... doar că lipsa disconfortului devenea un mediu prielnic pentru visatul cu ochii deschiși, ceea ce crea mediul prielnic pentru a nu-l asculta pe fratele lui, care, trebuie spus, se afla la vreun metru distanță și îndruga ceva despre una sau alta, folosind aproape sigur o combinație între cuvintele *datorie* și *responsabilitate*.

Gregory nu era foarte atent. Rareori era.

Ei bine, nu, uneori era, dar...

– Gregory? Gregory!

El ridică privirea și clipi. Brațele lui Anthony erau încrucișate, niciodată un semn de bun augur. Anthony era viconte Bridgerton și își asuma acest rol de peste douăzeci de ani. Însă, chiar dacă era cel mai bun frate din lume, iar Gregory era primul care să insiste pe această idee, Anthony ar fi putut să fie și un excepțional senior feudal.

– Îmi cer iertare că-ți întrerup cu atâta brutalitate gândurile, ori-care ar fi ele, spuse Anthony cu o voce seacă, dar este oare posibil să fi auzit – poate doar din greșeală – ceva din tot ce am spus?

– Sârguință, repetă papagalicește Gregory, dând din cap cu ceea i se păru a fi suficientă seriozitate. Direcție.

– Într-adevăr, răspuse Anthony, și Gregory se felicită pentru prestația lui evident inspirată. S-a dus de mult vremea în care să dai, într-un sfârșit, o direcție vieții tale.

– Desigur, murmură Gregory, mai ales pentru că ratase cina, îi era foame și auzise cum cumnata lui servea niște gustări ușoare în grădină.

În plus, nu avea niciodată sens să te cerți cu Anthony. Niciodată.

– Trebuie să faci o schimbare. Să alegi un drum nou.

– Întocmai.

Poate că se serveau și sendvișuri. Ar fi fost în stare să mănânce pe nerăsuflăte vreo patruzeci din tartinele acelea ridicol de mici.

– Gregory.

În vocea lui Anthony se păstra tonul acela. Cel care, deși imposibil de descris, era foarte ușor de recunoscut. Și Gregory știe că era timpul să fie atent.

– Exact, spuse el, pentru că, la drept vorbind, era remarcabil cât de bine reușea un singur cuvânt să întârzie elaborarea unei fraze adecvate. Mă gândesc să mă alătur clerului.

Cuvintele îl făcuseră Anthony să încremenească. Ca o stană de piatră. Gregory se opri ca să savureze momentul. Ce păcat că trebuia să devină un afurisit de vicar pentru asta.

– Poftim? murmură Anthony în cele din urmă.

– Nu este ca și cum așa avea prea mult de ales, spuse Gregory. Și pe măsură ce-și rosti cuvintele, își dădu seama că era prima dată când le exprima. Ceea ce le imprima cumva un aer mai real, mai permanent. Am de ales între armată și cler, continuă el, și, ei bine, trebuie spus... am o țintă deosebit de proastă.

Anthony nu spuse nimic. Toți știau că era adevărat.

După un moment de tăcere stânjenitoare, Anthony murmură:

– Există săbii.

– Da, dar la norocul pe care îl am, o să fiu trimis în Sudan. Gregory se înfioră. Nu vreau să fiu prea mofturos, dar serios, căldura. Tu ai vrea să pleci?

Anthony protestă numai de câțiva:

– Nu, bineînțeles că nu.

– Și, adăugă Gregory, începând să se distreze, mai este mama.

Urmă o pauză. Apoi:

– Și ce legătură are ea cu... Sudanul?

– N-ar încânta-o prea mult să plec și apoi tu, o știi deja, o să fii cel care trebuie să o țină de mână de fiecare dată când o să-și facă griji sau o să aibă vreun coșmar îngrozitor despre...

– Nu mai spune nimic, îl întrerupse Anthony.

Gregory își permise să suradă în gând. Chiar nu era corect față de mama lui, care nu susținuse niciodată că prezicea viitorul cu ajutorul unui lucru atât de imaterial precum un vis. Dar chiar ar fi detestat ca fiul ei să plece în Sudan, iar Anthony ar fi trebuit să-i asculte neliniștile.

Și cum Gregory nu-și dorea în mod special să părăsească țărniștile cețoase ale Angliei, ideea oricum ieșea din discuție.

– Ai dreptate, spuse Anthony. Ai dreptate. Atunci mă bucur că am reușit, până la urmă, să avem discuția asta.

Gregory se uită la ceas.

Anthony își drese glasul și, când vorbi, o urmă de nerăbdare i se ghicea în voce.

– Și că te gândești, în sfârșit, la viitorul tău.

Gregory simți cum îi zvâcnește un mușchi în maxilar.

– Am doar 26 de ani, îi aminti el. Cu siguranță sunt prea tânăr pentru o utilizare repetată a cuvintelor „în sfârșit“.

Anthony doar își arcui o sprânceană.

– Să iau legătura cu arhiepiscopul? Să se ocupe de găsirea unei parohii?

Gregory simți cum i se strânge inima în piept într-un acces neașteptat de tuse.

– Hm, nu, spuse el când se simți în stare. Nu încă, cel puțin.

Un colț al gurii lui Anthony se mișcă. Dar nu cu mult și, în nici un caz, într-un zâmbet.

– Te-ai putea însura, spuse el încet.

– Aș putea, încuviință Gregory. Și o să o fac. De fapt, am de gând să o fac.

– Serios?

– Când o să găsească femeia potrivită. Și apoi, când văzu expresia stranie de pe chipul lui Anthony, Gregory adăugă: Sigur tu, dintre toți oamenii, ai recomanda mai degrabă o căsătorie din dragoste decât din interes.

Se știa Anthony era îndrăgostit nebunește de soția lui, care era, la rândul ei și în mod inexplicabil, îndrăgostită nebunește de el. Se știa că Anthony era și foarte devotat celor șapte frați mai mici pe care îi avea, astfel că Gregory nu ar fi trebuit să se simtă cuprins de un val neașteptat de emoție când îi spuse încet:

– Îți doresc toată fericirea de care mă bucur eu.

Zgomotul foarte puternic pe care îl scoase stomacul lui îl scuti pe Gregory de nevoia de a-i răspunde. Schiță spre fratele lui o expresie rușinată.

– Îmi pare rău. Am ratat cina.

– Știu. Ne așteptam să vii mai devreme.

Gregory reuși să nu tresară. La mustață.

– Kate a fost cam supărată.

Acesta era cel mai rău. Una era să fie Anthony dezamăgit. Dar când susținea că soția lui fusese cumva mâhnită...

Ei bine, atunci Gregory știa că are probleme.

– Am plecat târziu din Londra, mormăi el.

Era adevărul, dar totuși, nu avea nici o scuză pentru purtarea lui necuviincioasă. Fusese așteptat să ajungă la petrecere pe la ora cinei și nu reușise. Aproape că spuse „O să mă revanșez“, dar în ultima clipă, își mușcă limba. Cumva știa că nu va face decât să înrăutățească lucrurile, ca și cum aproape că ar fi luat întârzierea în derâdere, presupunând că putea să îndulcească orice greșeală cu un zâmbet și un compliment superficial. Ceea ce-i reușea de multe ori, dar, nu știa de ce, de astă dată...

Nu voia să o facă.

Astfel că, în schimb, spuse pur și simplu:

– Îmi pare rău.

Și chiar vorbea serios.

– Este în grădină, spuse Anthony cu un aer morocănos. Cred că vrea să se danseze... în curtea interioară, dacă îți vine să crezi.

Lui Gregory îi venea să creadă. Părea exact un lucru pe care l-ar fi făcut cumnata lui. Ea nu era genul care să rateze magia unui moment neașteptat și, cum vremea era atât de neobișnuit de frumoasă, de ce să nu organizeze pe neașteptate o serată dansantă în aer liber?

– Vezi să dansezi cu cine zice ea, spuse Anthony. Kate nu o să vrea ca vreuna dintre domnișoare să se simtă dată deoparte.

– Bineînțeles că nu, murmură Gregory.

– Vin și eu peste un sfert de oră, spuse Anthony, revenind spre biroul lui, unde îl așteptau câteva teancuri de documente. Mai am câteva lucruri de terminat aici.

Gregory se ridică.

– O să-i transmit lui Kate.

Și apoi, cum era destul de limpede că întrevederea se încheiase, părăsi încăperea și se îndreptă spre grădină.

Trecuse ceva timp de când nu mai fusese pe la Aubrey Hall, casa strămoșească a familiei Bridgerton. Desigur, toată familia se reunea aici în Kent de Crăciun, dar, la drept vorbind, nu era acasă pentru Gregory și nu fusese niciodată cu adevărat. După ce murise tatăl lui, mama lui decisese să facă ceva neobișnuit și se mutase cu familia, alegând să-și petreacă cea mai mare parte a anului la Londra. Nu le-o spusese niciodată, dar Gregory bănuise mereu că străvechea reședință fermecătoare mai păstra încă mult prea multe amintiri.

Astfel, Gregory se simțise întotdeauna mai acasă la oraș decât la țară. Bridgerton House, din Londra, era casa copilăriei lui, nu Aubrey Hall. Totuși, îi plăceau vizitele făcute aici și intra cu dragă inimă în joc când venea vorba de îndeletniciri rustice, precum călăria și înotul (când apa din lac era suficient de caldă) și, în mod straniu, îi plăcea schimbarea de ritm. Îi plăcea cum aerul se simțea calm și curat după luni întregi petrecute la oraș.

Și îi plăcea cum putea să lase totul în urmă atunci când devenea prea liniștit și curat.